

Ніч вечір остудила...

Анатолій Клименко

Ніч вечір остудила.
Тихенько пасла сні.
Щось довго говорила,
Про що не знали ми.

Про те, що на світанку
Вона тікає в тінь.
Що радісному ранку
Не заважає лінь.

Що сонце променисте
Приходить вже тоді,
Коли яскраві зорі
Не видимі з землі..

Про те що довго спати
Не може вже вона.
І вечір зустрічати
Спішить уже одна.

Що зорі оживають,
Коли приходять сні,
Що вечір проводжають
Розбуджені вітри..

І небо оживає,
І темнота мовчить,
І зорі розквітають
В душі, що вже не спить...

02.07.2026